

Курс "Християнська етика -1".

Відеолекція 4:

Розуміння Божого Закону (Девід Феддес)

Мій друг-проповідник прагнув здобути ступінь доктора служіння в відомій семінарії. Одним з його занять було вивчення християнської етики. У його групі навчалося 37 рукопокладених пасторів, більшість з яких вже мали ступінь магістра. Професор оголосив, що хоче почати заняття невеликим тестом, щоб дізнатися, скільки вони вже знають про християнську етику. Один із запитань прозвучало так: запишіть Десять Заповідей. Яка проста задача для пасторів зі ступенем магістра! Будь-який проповідник міг би зробити це, чи не так? Але ні. Виявилося, що з цих 37 пасторів лише 10 змогли перелічити всі Десять Заповідей у правильному порядку. Ще 7 перелічили всі заповіді, але не в тому порядку, а решта 20 пасторів не змогли перелічити всі Десять Заповідей взагалі. Виходить, що понад половина пасторів, які вже мали ступінь магістра в вищому навчальному закладі, не змогли перелічити всі Десять Заповідей. Якщо ви попросите зробити це завдання людей, які читають Біблію, вірять, називають себе євангелістами, то менше половини з них зможуть перелічити принаймні п'ять з Десяти Заповідей. Думаю, нам не варто дуже дивуватися тому, що все суспільство не знає цих заповідей, якщо люди, які називають себе євангелістами, не знають заповідей, і якщо їхні проповідники також їх не знають.

Що стосується уявлень населення нашої країни щодо значення Десяти Заповідей, то приблизно 13% американців вважають, що всі Десять Заповідей все ще обов'язкові для дотримання сьогодні. Тому коли ми говоримо про християнську етику, ми розглядаємо Десять Заповідей як основоположні принципи християнської етики. Очевидно, що перед нами довгий шлях, що починається з навчання пасторів, а потім передачі цих знань тим, хто сидить на церковних лавках, заявляючи, що вірить у Біблію, але не знає одного з її основних уривків. В іншому випадку ті, кому ми свідчимо про Христа, взагалі не зможуть знати волю Бога, якщо ті з нас, хто визнає християнство, самі не зовсім добре знають Божу волю.

Християнська етика - це віддане слідування Ісусу Христу, а це означає духовне і щире виконання Його вчення. У вченні Ісуса Христа є заповіді. Він сказав: "Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!" (Івана 14:15). Бог обіцяв, що коли Новий Заповіт набере чинності, Він зробить наступне: "Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом!" (Єремія 31:33). Він не сказав: «Я повністю відмовлюся від усіх Своїх законів і Мої заповіді більше не матимуть значення для вас». Господь сказав: "Я запишу їх не лише на папері або на камені, але й у їхніх серцях". Апостол Павло сказав: "Виявляєте ви, що ви лист Христів, нами вислужений, що написаний не чорнилом, але Духом Бога Живого, не на таблицях камінних, але на тілесних таблицях серця". (2 Кор. 3:3). Отже, християнська етика - це настановлений Духом щирий послух правилам Ісуса Христа в міру того, як ми стаємо все більше і більше подібними до Нього.

Зараз хтось хоче, щоб пам'ятники Десяти Заповідям знаходилися в державній власності під контролем держави. Можливо, це добра ідея, але чи не варто нам спочатку подумати про те, щоб не тільки деякі проповідники, але й усі християни добре знали всі Десять Заповідей? Пам'ятники Десяти Заповідям, розташовані в державній власності, не можуть замінити заповіді Господа в наших серцях. Якщо ми хочемо, щоб культура формувалася відповідно до Десяти Заповідей та інших Божих наказів, нам потрібні не лише державні пам'ятники, але й люди, які є "листами Христовими", чиї серця і життя наповнені Святим Духом живого Бога.

Навіщо нам наголошувати на піднятті пам'ятників на території державної власності, якщо більшість церков навіть не мають цих заповідей, записаних в їхніх власних приміщеннях? Багато церков ніколи не читають Десять Заповідей під час богослужінь. Багато людей, які відвідують церковні будівлі, не тільки не розміщують ці заповіді у своїх домах, а й схильні порушувати день Господній, вчиняти перелюб, брехати або прагнути того самого, що й багато з їхніх невірних сусідів. Найважливіше, що християни можуть зробити для поширення Десяти Заповідей - це не пам'ятники, що знаходяться в суспільній власності, а пам'ять про ці заповіді, їхня підтримка та радісне підкорення їм у прагненні стати більше схожими на Ісуса Христа.

Тепер, коли ми розпочали розмову про Божі заповіді, дозвольте мені спочатку трохи розповісти про різновиди ветхозавітних законів. Десять заповідей є фундаментальними, вони лежать в основі Старого Заповіту, але в ньому також містяться й інші види законів.

Перший вид - обрядовий. Це ритуали, які пророче вказують на Ісуса Христа. Вони вже були виконані під час Його першого пришестя, і їх виконання більше не вимагається від християн. Наприклад, у Старому Заповіті є багато законів про жертвоприношення, і всі вони виконалися в жертві Ісуса. Тож нам вже не потрібно приносити ці жертви. Там є закони про обмеження у їжі та питті, і про те, яка їжа дозволена. Всі вони завершилися в часи Ісуса Христа і виконалися в Ньому. Обрізання - це ритуал, і певні святкові дні - це все частина обрядової частини старозавітних законів, які вказували на Христа, виконалися в Ньому. Тому їх виконання більше не потрібне для християн. Коли ми читаємо Старий Заповіт, закони слід розглядати як вказівники на Месію, а не як незаперечні вимоги до кожного послідовника Христа.

Другий вид старозавітного закону - це цивільні закони. Вони були призначені для управління старозавітним народом Ізраїлем від імені Бога. Ці закони досі можуть надавати цінну інформацію для організації справедливого суспільства, але вони не призначені для кожної нації і кожного народу в усі часи історії людства. Наприклад, є деякі закони, які регулюють інститут рабства. Ці закони не схвалюють рабство, вони просто регулюють його в певних умовах. Є закони, які регулюють розлучення, але ми знаємо як зі Старого Заповіту, так і від самого Ісуса Христа, що Бог ніколи не схвалював розлучення. Бог дав кілька цивільних законів для регулювання розлучення, щоб захистити права невинної сторони, в разі, коли відбувалось розлучення. Були закони про Ювілейні роки, за якими земля поверталась родині її першовласнику через п'ятдесят років.

Так, Старий Заповіт містить церемоніальні, громадські і моральні Закони. Це вічна воля Бога, яка направлена на те, щоб люди завжди любили Його та свого ближнього, незалежно від часу і місця. У всіх наступних лекціях та моєму викладанні про християнську етику основна увага буде зосереджена на моральному законі Бога, тобто на Його вічній і діючій волі. Ці Десять Заповідей є одним із найвеличніших виявів волі Божої поряд з заповідями «любити Бога понад усе» і «любити ближнього, як самого себе». Ми також розглянемо і інші заповіді, які мають чітке моральне значення і впливають на наші стосунки з Богом та іншими людьми. Я планую зосередитися на моральному законі Бога та його розумінні, а також на тому, яку роль він відіграє в нашому житті.

Як ми можемо пізнати моральний закон Бога? Перший і найясніший спосіб - це слухати, що говорить Бог. У Біблії Бог надає нам досить чіткі настанови, а ті заповіді зі Старого Заповіту, які повторені в Новому Заповіті, дуже чітко виражають Божу волю для Свого народу і тому є обов'язковими для виконання всіма людьми. Таким чином, ми можемо знати Божий моральний Закон, просто ґрунтуючись на тому, що Бог сказав нам у Святому Письмі. Ця

частина християнської етики полягає в тому, щоб розглядати ці настанови та намагатися застосовувати їх до різних ситуацій, що виникають у нашому житті.

Ще один спосіб пізнати Божий моральний закон - це помітити, як Бог через совість відзначає певні моральні питання у наших серцях. Послання до римлян, розділ 2, говорить: "Бо коли погани, що не мають Закону, з природи чинять законне, вони, не мавши Закону, самі собі Закон, що виявляють діло Закону, написане в серцях своїх, як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдують одна одну" (Рим. 2:14-15). Отже, Слово Боже написано в їхніх серцях, і їхня совість говорить їм про це. Здається, ніби вони знають те, що написано у Святому Писанні, навіть якщо вони ніколи його не читали. Це відбувається, тому що Бог посіяв Свою волю в їхніх серцях через совість.

Третій спосіб пізнати моральний закон Бога, або принаймні вивчити деякі його аспекти, полягає в зверненні уваги на устрій світу, на те, як функціонує світ та люди, що в ньому живуть. Наприклад, в галузі сексуальності зовсім очевидно, що якщо люди не мають правильних принципів взаємин між особами різної статі, якщо сексуальність проявляється поза шлюбом, якщо чоловіки та жінки не проявляють вірності один одному, це має дуже погані наслідки. Діти зростають у бідності, не мають належного виховання та можливостей для розвитку. Аморальне статеве життя часто призводить до венеричних захворювань та подібних проблем. Але, коли Божий закон дотримується людьми, Його замисел бачимо у добрих результатах. З чоловічої та жіночої анатомії ми можемо визначити, які частини наших тіл підходять один одному, що своєю чергою повинно надати нам деякі вказівки про те, що є правильним у сексуальному плані, а що - ні.

Подібне можна сказати й про те, як ми сприймаємо багато інших аспектів, які відбуваються в суспільстві та у нашому власному житті. Відповідаючи на питання про результати подій, ми можемо отримати уявлення про те, що є правильним і що неправильним. Цей метод не є настільки безпомилковим, як вивчення Слова Божого, але ми можемо отримати користь та побачити, як взаємовідносини приводять до наслідків. Коли ми бачимо, що якась дія зазвичай призводить до корисних результатів, ми розуміємо, що в цьому є воля Божа. Наприклад, коли батьки люблять своїх дітей і виховують їх згідно з Божими заповідями. Їх діти зростають зі здоровим почуттям свого "Я" та свого місця в цьому світі. Навпаки, коли батьки ображають, жорстоко поведуться і не проявляють любові, або коли вони виявляють слабкість і ніколи не карають своїх дітей - це часто призводить до того, що діти не мають почуття гідності і не досягають успіху в своєму житті. Отже, розглядаючи наслідки та визначаючи Божий задум для того, що відбувається, у більшості випадків, ви можете визначити, як діяти правильно. Тим не менше, саме Святе Письмо є основним способом пізнання Божого морального закону, а також устрою нашого світу. Тому совість, спостереження за устроєм подій у світі, а також результати і наслідки певної поведінки повинні перш за все оцінюватись у світлі Божого морального закону, який розкритий у Біблії. Отже, ми розглянули способи пізнання морального закону Бога.

Що може зробити для нас Божий моральний Закон, розкритий у Святому Письмі? Божий закон може надати нам розуміння того, що означає гріх. Це може звучати депресивно, але однією з основних цілей Божого закону дійсно є те, щоб показати нам, що саме не так з нами. Ми можемо обманювати себе, прикидатися, що ми досить хороші люди. Це може тривати доти, доки ми дійсно не почуємо і не зрозуміємо, чого вимагає Бог, а потім скажемо собі: "Ой, виявляється, що я не такий хороший, як думав. Насправді я опинився в серйозній проблемі". Божий закон може показати грішнику його гріховність і відчайдушну потребу в

Спасителі, що надалі повинно призвести до пошуку спасіння через Ісуса Христа. Це надзвичайно важлива і цінна функція Божого закону.

Є також те, що Божий закон не робить. Виконання закону не може допомогти нам заслужити Божу ласку і самому спасти себе. Ми просто не зможемо виправити наслідки нашого власного гріха. Ми просто не можемо сплатити за гріхи, які ми вже скоїли. Ми не можемо просто змінити свій характер, доклавши трохи більше зусиль. Звичайно, ми можемо змінити деякі речі у нашій поведінці, але те, ким ми є, неможливо змінити без того, щоб Бог дав нам нове народження і нове життя. Наше минуле не може бути знищене інакше, як лише кров'ю Ісуса Христа. Тому незалежно від того, що робить закон для нас, він ніколи не допоможе нам заслужити Божу ласку і спастися власними зусиллями. Він може надати нам інформацію про наш гріх і показати нам приклад любові. Як тільки ми спасенні, Божий закон показує вдячним, спасеним, наповненим Духом віруючим приклад любові до Бога і до інших людей. Отже, два основних застосування закону полягають в тому, що він розкриває нам правду про нашу гріховність і потребу в Ісусі Христі. В цьому полягає важливість закону для вивчення етики. Нам потрібно зрозуміти, наскільки далеко ми від слави Божої і як відчайдушно ми потребуємо Ісуса Христа. Після того, як людина прийняла Христа, закон може показати, що можна ставати все більше і більше схожим на Ісуса Христа, оскільки Його Дух перебуває в нас і допомагає нам слідувати Його заповідям і прикладу Його любові.

Таким чином, ми зазначили, що закон не може нас врятувати, але він може вказати нам нашу потребу в Христі. Апостол Павло говорить у третьому розділі послання до галатів: "Та все зачинило Писання під гріх, щоб віруючим була дана обітниця з віри в Ісуса Христа. Але поки прийшла віра, під Законом стережено нас, замкнених до приходу віри, що мала об'явитись. Тому то Закон виховником був до Христа, щоб нам виправдатися вірою." (До Галатів 3:22-24). Дозвольте мені перефразувати останнє речення: "Закону було доручено привести нас до Христа, щоб ми могли виправдатися вірою". Таким чином, є зрозуміло, що правильне ставлення до Бога досягається через віру в Ісуса Христа, а метою закону є утримувати нас, ніби під вартою.

Отже, що саме нас обмежує? В уривку, який ми щойно прочитали, сказано, що гріх затримує нас у в'язниці. Весь світ - в'язень гріха. Ісус сказав, що кожен, хто грішить, є рабом гріха, і тому гріх утримує нас у в'язниці. Але там також сказано, що ми - ув'язнені під законом. Закон утримує нас у в'язниці. І коли ви чуєте дві заяви поруч в одному уривку, що світ - в'язень гріха, а ми - ув'язнені під законом, ви можете запитати: чи настільки поганий закон, як і гріх? Я маю на увазі, що це звучить як тюремник, так само як гріх - тюремник. Подумаймо над цим на наступному прикладі. Один зі способів, як ми можемо розповісти про те, чому люди потрапляють у в'язницю, полягає в тому, що ми кажемо, що злочин саджає людей у в'язницю. Ми також кажемо, що поліція та суд саджають людей у в'язницю. Коли ми кажемо так, ми не маємо на увазі, що поліція та суд - це злочин. Вони - силовіки, які мають справу зі злочинністю, те саме можна сказати щодо гріха та закону. Гріх - це те погане, що робить нас винними, залежними та гідними покарання. В результаті саме гріх саджає нас у в'язницю, а потім закон - це силовик, який показує нам, що це погано, і відправляє нас у в'язницю. Отже, закон насправді святий, праведний і добрий, і все ж він діє як поліція та в'язниця, щоб заперти нас там, куди нас загнало наше злочинство.

Чи спасає закон? Ми вже відповіли на це запитання, але давайте ще раз подумаємо про це з точки зору цієї самої аналогії з в'язницею. Чи рятує в'язниця або в'язничний сторож? Справді, чи сплачує перебування в'язниці «борг суспільству»? Іноді ми кажемо про людину, яка

потрапляє у в'язницю, що вона відбуває покарання і віддає свій борг суспільству. А що насправді відбувається? Насправді суспільство витрачає багато тисяч доларів щороку, щоб утримувати в'язнів у в'язниці, і стає біднішим, тому що вони там сидять. Вони не сплатили борг суспільству, сидючи в тюрмі. Не можна викупити свій злочин, просто сидючи в камері довгий час, але саме цим ми караємо людей. Я хочу сказати, що якщо закон утримує нас у в'язниці, це не означає, що закон сплатив за наші образи стосовно Бога та інших людей. Чи створює виправний заклад покаяння? Це слово, від якого воно походить. Чи створює в'язниця покаяння, чи це просто якийсь «засіб»? Місце, де тебе запирають і тримають, само по собі не викликає розкаяння. Справді чи завжди «виправні заклади» діють справедливо? Справді чи всі «реформатори» впроваджують правильні реформи? Ось вам і відповідь. Чи рятує в'язниця від злочинів? Пораховано, що 75% в'язнів скоюють новий злочин після звільнення. Я знаю, про що говорю. Я багато років брав участь у християнській службі, що проходила у в'язницях, і мій батько відвідував в'язнів і наставляв їх після звільнення. Три чверті людей, які потрапили у в'язницю за злочин, вчинять ще один, після того, як вийдуть. Чотирнадцять відсотків людей, які вчилися, як жити за вченням Ісуса Христа, поки перебували в'язниці, знову повернуться до злочинів. І це лише деякі загальні статистичні дані про те, що робить сама в'язниця. Насправді в'язниця - це просто аспірантура в галузі злочинності. У в'язниці ви знайомитеся з іншими людьми, які, можливо, навіть гірші, ніж ви, що веде вас до ще гірших вчинків. Так що в'язниця сама по собі не рятує. Коли люди приймають Ісуса Христа, Він змінює їх всередині, і вони знаходять свободу в Ньому, навіть якщо вони все ще перебувають у в'язниці. Тепер застосуйте все це до Божого закону. Закон Божий не спасає нас, він показує нам наш гріх. "Що ж скажемо? Чи Закон то гріх? Зовсім ні! Але я не пізнав гріха, як тільки через Закон, бо я не знав би пожадливості, коли б Закон не наказував: Не пожадай» (Послання до римлян 7:7).

Багато речей ми робимо неправильно, але ми не усвідомлюємо, що це погано, поки хтось нам про це не скаже. Наприклад, є заповідь не заздрити, не прагнути того, що не належить вам. Дехто може сказати: "Це ж природньо бажати те, що мені не належить і на що я не маю права. Я хочу це. В цьому нічого поганого немає". Насправді це погане бажання. Біблія говорить, що коли ви прагнете того, що належить не вам, ви дієте неправильно. Ще один приклад: деякі люди надмірно вживають ім'я Бога, вимовляючи його майже через кожне слово. "Боже мій" - це не молитва. Це просто вигук. Такі люди можуть не знати, що написано у Писанні: "Не присягай Іменем Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто присягає Його Ім'ям надаремно." (Повторення закону 5:11). Є також ті, хто знає про цю заповідь, але не звертає на неї увагу, тому що не бачить у своїх словах нічого поганого. Багато релігійних людей кланяються зображенням свого Бога або образу Ісуса Христа. Вони моляться цьому зображенню, і, якщо ви скажете їм, що поклонятися зображенням неправильно, вони можуть запитати: "А хто це сказав?" - Хто сказав? Так сказав Бог. Так говорять Десять Заповідей. І в одному випадку за іншим ми порушуємо заповіді, в яких, можливо, не бачимо нічого поганого, але закон Божий показує, що це грішно. Апостол Павло сказав: "Я б не знав, що прагнути погано, якби закон не говорив: не бажай"

Звідки ти знаєш, що перебуваєш у жахливому стані перед Богом? Закон Божий говорить про це. Іноді ви відчуваєте гіркоту, страждаєте через те, що щось йде не так, або через власну нечисту совість, але найправильніший і точний спосіб дізнатися про причини цього страждання - коли Сам Бог скаже вам про це. Він каже: «Те, що ти робиш - це неправильно», і тоді ви виявляєте, що ви не в ладах з Ним. Отже, Божий закон не просто показує нам гріх та неправильні дії, які ми робимо. Вам, можливо, захочеться дізнатися, що насправді

пробуджує гріх. Я пам'ятаю свої студентські роки. Один з моїх друзів був поціновувачем хімії та знав багато цікавого з цієї області. Він був гарним хлопцем, але одного разу вирішив провести експеримент і приготувати суміш зі смердючої речовини. Ця суміш не була шкідливою і не завдала б жодного збитку чиєму-небудь життю. Вона нікого не вбила, але вам, можливо, самому захотілося б померти, якби ви відчули цей запах. Він поклав цей жахливий смердючий напій у банку, дуже щільно закрутив кришку і написав всього два слова: «Не відкривати». Потім він взяв банку й поставив її в коридорі гуртожитку. Згадайтеся, який аромат був в коридорі менше ніж за годину. Якомусь розумнику захотілося відкрити, просто тому, що було написано: «Не відкривати». У вас є маленькі діти? У мене велика родина. Ми вже виховали 8 дітей. Варто тільки сказати маленькій дитині «Не чіпай це». Ой, краще б ти не говорив «не чіпай», бо як тільки ти це скажеш, вони одразу відчувають, що повинні доторкнутися до цього. Вони просто мусять хоча б доторкнутися! О, як я можу жити, не торкаючись цього?! Здається, що коли щось заборонено, ми хочемо цього ще більше. Це тому, що ми грішники, і в той момент, коли ми чуємо наказ від когось (а не від себе), починаємо прагнути цього. Коли нам наказують зробити щось, ми більше схильні не робити це. Коли нам наказують не робити, ми раптово хочемо зробити це більше, ніж будь-коли раніше. Ми хочемо, щоб на троні було наше "Я". Таким чином, Божий закон насправді пробуджує гріх, і в багатьох випадках ми робимо щось гірше, ніж зробили б інакше. Апостол Павло сказав: "Тож чи добре стало мені смертю? Зовсім ні! Але гріх, щоб стати гріхом, приніс мені смерть добром, щоб гріх став міцно грішний через заповідь" (до Римлян 7:13).

Однією з головних цілей Бога через закон було не лише показати нам, наскільки грішні ми, але й допомогти усвідомити нашу потребу в Христі. Це допомагає нам не обманювати себе, що у нас добре серце і що ми здатні самотійно впоратися з проблемою гріха. Стан нашого серця виявляється в тому, як ми реагуємо на накази, які нам не подобаються, начебто це пробуджує гріх і робить нас ще гірше. Іноді, коли нам говорять щось правильне, і навіть коли починаємо погоджуватися з цим, ми якимось чином стаємо залежними від своєї проблеми. І те добре, що я хочу робити, але не можу, а погані справи, які мені не хочеться робити, я продовжую робити. Закон, що висить наді мною, може погіршити мою залежність. Отже, він є наставником у питанні гріха. Закон Божий показує нам гріх і навіть пробуджує гріх, свідчаючи про те, які ми насправді погані. У посланні до Галатів 3:19 Павло говорить: "Що ж Закон? Він був даний з причини переступів, аж поки прийде Насіння, якому обітниця дана була; він учинений був Анголами рукою посередника". Таким чином, Бог дав закон з метою привести нас до Христа, щоб ми могли виправдатися вірою. Я пам'ятаю лист від однієї людини, в якому було написано: "Якби я не потрапив до в'язниці, то все одно був би зловмисником в чорній дірі зла. В'язниця фактично врятувала мене від самого себе". Він не мав на увазі, що його врятувала в'язниця. Він мав на увазі, що його врятував Ісус Христос. Цей чоловік ніколи не зустрів би його, якби не потрапив до в'язниці. Саме тоді він нарешті зрозумів, на якому шляху перебував, яке було його життя і якою новою людиною він став. В'язниця допомогла йому побачити його гріх і потребу змінитися, отримати прощення, мати Спасителя. Це саме те, що закон Божий може зробити для нас. Ми потрапляємо в чорну діру зла, і коли ми, нарешті, розуміємо це через Божий закон, ми готові звернутися до Христа (до Галатів 3:19).

Якщо у нас немає Божого закону, або він не проповідується пасторами, і люди більше не читають Слово Боже, то з часом Євангелія може втратити свій зміст. Без відчуття провини, яке приходить від розуміння Божого закону, хто буде роздумувати про свою потребу в Спасителі? Клайв Стейплз Льюїс багато писав про це і відзначав, що в сучасному західному суспільстві люди більше зосереджуються на Божих обов'язках перед ними, а не на своїх

обов'язках перед Ним. Якщо з ними стається щось неприємне, вони запитують: 'Як Бог міг допустити, щоб це сталося зі мною?' При цьому вони живуть за своєю волею, день за днем роблячи гріх так, наче з глузду з'їхали. Але ніколи не задають собі питання: 'Як я можу так діяти перед Богом?' Люди зосереджуються на Божому обов'язку перед ними, через те, що вони не знають Божого закону. Вони не розуміють, що завжди перебувають в присутності Святого Бога. 'Відчуття гріха', - каже Льюїс, - 'майже повністю відсутнє'. 'Сучасні люди звертаються до Бога, як судді до підсудних. Вони не хочуть знати, чи будуть прощені їх гріхи, але приймають рішення на тему: 'Чи може Бог виправдати Себе за створення такого світу?' Льюїс зауважує: 'Ми повинні переконати наших слухачів у важкому діагнозі, перед тим, як вони будуть готові прийняти звістку про ліки'. Клайв Льюїс виклав ці думки в своїй книзі 'Просто християнство'. Спочатку він підготував цей матеріал як серію радіопередач для BBC, Британської радіомовної корпорації, а згодом з'явилася книга, яка стала дуже важливою для багатьох християн.

Льюїс розпочав перший розділ своєї книги, говорячи про відмінності між правильним та неправильним, як про ключ до сенсу Всесвіту. Частково він хотів сказати: «Ви розумієте, коли у вас є внутрішнє відчуття правильного та неправильного, воно вказує на щось або на когось, хто реально існує. Тому поняття про правильне та неправильне є ключем до розуміння того, що існує Бог. Він визначає, що саме є правильним та неправильним. Головна причина, чому Льюїс зосередився на цих роздумах, полягала не лише в тому, щоб надати людям ще одне свідчення про існування Бога, але й показати нам, в якому жахливому стані ми знаходимося перед Богом і в Його присутності. Він хотів звернути увагу людей на їхню потребу в Спасителі та показати нам наш гріх. Кому потрібен Спаситель? Ймовірно, ви бачили наліпки на бамперах з написом "Ісус - це відповідь". Потім з'явилась інша наліпка: "Якщо Ісус - це відповідь, то в чому питання?" Нам потрібен Божий закон, щоб знати відповідь на це питання. "Як я можу спастися від такого безладу? Як мені отримати прощення та змінитися?" Так, Божий Моральний Закон може розповісти нам багато чого про гріх, але він не може нас спасти. Лише Ісус Христос може це зробити. Коли через пізнання гріха закон привів нас до Спасителя, вступила в дію ще одна велика та цінна функція, яку вчиняє Божий Моральний Закон. Він дає нам зразок любові. Закон показує нам, вже спасенним, вдячним, наповненим Духом віруючим, зразок любові до Бога та інших людей.

Яка найбільша заповідь у всій Біблії? Коли Ісусу Христу поставили це питання, Він відповів: «І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! Це перша і найвеличніша заповідь». Це цитата з 6 розділу книги Повторення Закону. А потім Він додав: «Друга заповідь, схожа на першу: люби свого ближнього, як самого себе». У той момент Він нагадав слова з книги Левит 19:18 та продовжив: «Матвія 22:37-40: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: Люби свого ближнього, як самого себе. На двох оцих заповідях увесь закон і пророки стоять» (Матвія 22:37-40). Отже, це про любов. Любов до Бога і любов до ближнього - це дві найвеличніші заповіді. Весь закон і пророки ґрунтуються на цих двох заповідях. Саме слово «любов» не зустрічається в Десяти Заповідях. Чому? Це тому, що Десять Заповідей зовсім не говорять про любов? Це тому, що вони не мають нічого спільного з любов'ю? Ні, це тому, що вони всі говорять про любов. Як Христос сказав: «Весь закон і пророки ґрунтуються на заповідях любити Бога і любити ближнього свого». Якщо ви дослідите заповіді, то виявите, що перші чотири заповіді говорять про любов до Бога, а інші шість - про любов до людей. Ці дві частини іноді називають "двома дошками Закону". Перші чотири стосуються наших стосунків з Богом, а

наступні шість - про наші стосунки з людьми. І ми просто не зрозуміємо Божих заповідей без любові. І нам не зрозуміти любов без Божих заповідей. Хоча любов - це глибоке внутрішнє почуття, воно набуває певної зовнішньої форми. Любов - це не просто безформний туман, вона має форму і межі. Десять Заповідей визначають форму і межі любові. Якщо ми любимо Бога, Який нас спас, то не будемо служити іншим богам. Ми не будемо створювати зображення Бога. Ми не будемо зловживати Його ім'ям. Ми не будемо заповнювати День Господній своєю роботою, хобі або іншими справами. Якщо ми любимо людей, ми будемо шанувати своїх батьків і цінувати родину. Ми не будемо вбивати. Ми не будемо зраджувати. Ми не будемо красти. Ми не будемо брехати. Ми не будемо заздрити та прагнути, щоб чужі благословення стали нашими. Це форма і межі, які набуває любов. Вона приходить з неба, але спускається на землю. Любов походить від вічного Бога, але вона проявляється у повсякденній покорі Божим заповідям. Десять заповідей та всі інші, пов'язані з ними, заповіді показують нам приклад любові у реальному житті.

У Гейдельберзькому катехізисі є такі запитання та відповіді:

3. В цьому житті ніхто не може дотримати десять заповідей в досконалості. Тому чому Бог бажає їх проголошення?

В. По-перше, чим довше ми живемо згідно з ними, тим більше ми можемо пізнати свою гріховність і тим старанніше споглядати на Христа, щоб отримати прощення гріхів та праведність. По-друге, молитвами до Бога про благодать Святого Духа ми ніколи не перестаємо прагнути все більше і більше оновлюватися за образом Божим, аж доки після цього життя не досягнемо своєї мети - досконалості. (Гейдельберзький катехізис, запитання та відповіді 115)

Ось чому треба проповідувати заповіді. Ось чому християнська етика має бути проголошена. Якщо ми не будемо проповідувати Божу волю та Божий закон, то через певний час невіруючі запитають, зітхаючи: "Кому потрібен Ісус?". У тих, хто не вірить в Бога, не буде ніякого уявлення про гріх, якщо самі віруючі не будуть виконувати Божу волю та Божі правила, не будуть роздумувати про християнський шлях та етику, і, як наслідок, не будуть змінювати своє життя та не будуть ставати все більше схожими на Ісуса Христа. Тому нам потрібно проголошувати Божий закон, приводити людей до Христа і навчати їх визнавати свій гріх. Потім, коли вони будуть спасеними, треба допомогти їм стати подібними до Христа силою Святого Духа та за настановою тих самих заповідей з Божого Слова.

Отже, що може зробити Божий Закон? Він може багато навчити нас про наше гріхове становище, але не може нас спасти. Закон може показати нам образ любові та приклад того, як мають жити віруючі, наповнені Духом.

Ми вітаємо Вас на курсі з вивчення християнської етики. В кінці курсу ви не зможете сказати: "Я не знаю Десяти Заповідей", і думати, що будете виправдовуватись. Ви повинні знати напам'ять всі Десять Заповідей. Вам потрібно знати, які якості описані як "плід Духа". Ви повинні пам'ятати, яку зброю пропонує Біблія для боротьби проти стратегій сатани. Важливо знати всі ці речі та приховати їх у своєму серці. Ісус Христос говорить: "Якщо ви Мене любите, зберігайте Мої заповіді" (Івана 14:15). Ми прагнемо, щоб цей Закон був не лише на папері, не просто був прослуханий на якійсь лекції; ми хочемо, щоб Божий Закон та Його заповіді були в наших серцях (Єремія 31:33). Ми прагнемо бути повноцінним "листом Ісуса Христа" (2 Кор. 3:3). Листом, написаним не звичайними чорнилами, а виявленим нашим життям. Це велика

честь стати листом Бога до світу навколо, щоб, дивлячись на нас, люди бачили в нас образ
Самого Ісуса Христа, що живе і діє в нас.